

Безстрашнитѣ

Направили на Косьо нова топла дреха. Свилъ се той въ нея, като ядка въ орѣха. Якъ и дебелъ е платътъ, отдолу кожена подплата. Стегналъ се Косьо нашъ, като нѣкой богаташъ. Нахлупилъ до ушитѣ чакъ коженъ новъ калпакъ. Земалъ шейната — бѣжъ! — на пукъ на студъ и скрѣжъ — стигна на гладката пързалка, търкули се по нея като валка.

А тамъ, като пчели на рой, събрали се дѣца безъ брой. И веселъ смѣхъ и викъ, игри, игри — докато слънцето се скри.

Пъкъ баба Зима завистлива — отъ ядъ се пука. Ту писне ту прихука, ту шипне зачервенитѣ лица, да сплаши иска тя немирнитѣ дѣца.

Но кой ти хае! Не иска никой и да знае. Отъ весели, отъ палави игри, кръвта гори.

А Косьо нашъ, отъ всички най-юнакъ, подскочи на едина кракъ и викна весело, та се чуе нѣйдѣ чакъ.

— Е-е, да има да зима, тазъ стара баба Зима!

Ст. Ч.